

ТРИБУНА СТУДЕНТА

Понеділок,
14 березня
2005 року
№3 (2035)
Газета
виходить
з 1930 року

Газета Національного університету водного господарства та природокористування

А за вікном — майже весна як же вона змінює все наше майбутнє

Весна завжди в нашій свідомості пов'язується з пробудженням природи, оновленням життя, жінкою, коханням. Ось уже й окреме свято закоханих міцно прийнялося на нашому ґрунті, і свято Матері знаходить все більше своїх прихильників, і нас майже переконали, що міжнародний жіночий день святкують лише ті, хто не хоче шанувати жінку щодня, а ми все одно не відмовляємося від цього традиційного весняного свята.

В чомусь схожі, певно, на дітей, для яких свята — сам смисл існування, а для повного щастя обов'язково потрібно, щоб хтось вважав тебе найкращим у світі і любив до безтями — таким, який ти є.

Бажання, щоб тебе любили, лежить в основі людського життя, — вважають філософи. — Саме звідси — гостре відчуття самотності, страх бути незрозумілим, неправильно оціненим, опинитися обабіч життя.

На думку тих же філософів, любов — в основі всього, що ми робимо. Які б форми вона не набувала, яку б мету не ставила. Спочатку — стремління до любові, бажання заглянути в чийсь очі і побачити там любов, захоплення, повагу, бажання тебе зрозуміти, турботу про тебе...

Щоб почуватися вільною, людина повинна бути сама собою

і щасливою. Бути щасливою — чи не найбільший обов'язок людини — перед дітьми, перед батьками, а головне — перед собою. Не зважаючи ні на що, всупереч нинішньому підвищеному рівню байдужості один до

одного. Адже світ існує не лише сам по собі, але й таким, яким ми його бачимо. Часом ворожим і несправедливим, але все ж — світлим і добрим.

І якщо подивитися на своє життя з гумором (а це потрібно час від часу робити обов'язково), то часто те, що здавалося нам найважливішим, виявляється зовсім не таким.

Зрештою, приємно усвідомлювати, що люди довкола тебе не якісь «мутанти», а так само, як і ти, щиро цінують чесність, порядність, доброту, чужі переконання...

І головне — з цих якостей не потрібно здавати заліки чи екзамени — вони або є, або їх немає.

Отож, будьте щасливими і спробуйте зробити хоч трошки щасливішими тих, кого любите!

А якщо ви себе таким ще не відчуваєте, то коли ж, як не навесні, коли саме пробудження природи спонукає нас до радості, починаючи це робити?

Анна ЄЗЕРСЬКА

Одним абзацом

- Наказом міністра освіти і науки С.М. Ніколаєнка від 10 березня 2005 року за угодою сторін розірвано контракт і звільнено з посади ректора НУВГП С.В.Кравця. Виконуючим обов'язки ректора до заміщення вакантної посади в установленому порядку призначено першого проректора С.В.Ковальова.

- Згідно до рішення Міністерства освіти і науки України визначено організатором другого туру Всеукраїнських студентських олімпіад „Студент і науково-технічний прогрес” відразу з трьох спеціальностей — „Гідромеліорація”, „Водопостачання та водовідведення”, „Технологія будівельних конструкцій, виробів і матеріалів”.

- 16 березня в університеті відбудеться День кар'єри „Випускник-2005” для п'ятикурсників ФЕІП та ФМ.

- З діловим візитом згідно з угодою, укладеною між НУВГП та Національною вищою школою гідраліки м.Бліда (Алжир) в університеті побував доцент Мохаммед Хассан.

- Роман третьокурсника ФМ Євгена Гука під назвою „Живи своїм життям” почав друкуватися у факультетській багатотиражці „Менедж-інфо”.

- Найкращими групами ФМ за рівнем успішності визнано групи МО-36 (староста О.Сорока), ОПУАТ — 31 (староста В.Лесик), УПЕП-21 (староста Л.Булейко).

- Вокальний ансамбль «Фантазія», до якого ввійшли студентки ФЗГ Юлія Руднічок, Тетяна Буткевич, Марина Ярошевич, Ірина Кот та Марина Супрунець, взяв участь у мистецькому вечорі «Нев'янучий світ Червоної рути», присвяченому 56 річчю від дня народження композитора Володимира Івасюка.

- Своє професійне свято — День землевпорядника відзначили минулої неділі студенти і викладачі ФЗГ.

- Всесвітній День води, який відзначається 22 березня, цього року проходитиме під девізом «вода для життя».

- Працівники університету, у яких закінчується термін дії пластикових карт Приватбанку (для отримання зарплати), можуть поновити їх у відділенні банку, що знаходиться в навчальному корпусі №2.

Вчена рада крапку не поставила

Головне питання, яке розглядалося на засіданні вченої ради університету, - чи виносити на конференцію трудового колективу питання про відкликання ректора університету С.В. Кравця. З такою пропозицією, як зазначив головуючий на вченій раді проректор С.В.Ковальов, виступив сам Святослав Володимирович, вважаючи, що це допоможе прийняти конкретне рішення у ситуації, яка склалася в навчальному закладі нині. Як відомо, страйком університету висунув вимогу про зміну керівництва університету та відповідних структурних підрозділів, оскільки в НУВГП мали місце порушення виборчого законодавства України та інші системні порушення законодавства. На думку ж ректора, ці звинувачення є безпідставними, а рішення щодо зняття його з посади - політичним. Адаже оцінюючи керівника, треба перш за все брати до уваги зроблене ним, досягнення колективу під його керівництвом, а це, насамперед, те, що університет здобув статус національного і акредитований за найвищим, четвертим, рівнем.

В обговоренні питання взяли участь завідувачі кафедр: фізвиховання - В.Д.Зубрицький, ЕГМС - В.А.Гурин, водогосподарської екології - А.В.Яцик, водогосподарського будівництва - В.М.Кириянов, регіонального управління - Е.А.Зінь, міського господарства - В.М.Ромашко, декани ФЕІП С.О.Левицька, МЕФ - М.М.Марчук, голова студентського парламенту при ректораті О.Лавринов та інші, які висловили

свої думки щодо нинішньої ситуації і виходу з неї. Більшість виступаючих не обійшли увагою того, чи були, на їх думку, в університеті порушення виборчого законодавства. Але піднімалися й інші проблеми. Зокрема, В.М.Ромашко зауважив, що ректор університету - це перш за все менеджер навчального закладу і обираючи людину на цю високу посаду, колектив сподівається, що вона буде працювати в інтересах студентів і працівників закладу.

За те, щоб винести питання про відкликання ректора на конференцію трудового колективу, проголосувало 29 з присутніх на засіданні 56 членів вченої ради. Але згідно з „Законом України про освіту”, рішення вважається прийнятим, якщо за нього проголосувала половина статутного складу вченої ради (у нашому випадку - 31 чоловік). Отже, питання про відкликання ректора на конференцію трудового колективу не буде виноситися.

На засіданні вченої ради був присутній голова Рівненської обласної держадміністрації В.М.Червоний. Він зауважив, що те, хто очолить університет, повинні вирішити самі студенти і працівники, а остаточне слово - за міністром.

Голова облдержадміністрації видав розпорядження про проведення в університеті опитування щодо вивчення громадської думки з приводу того, кого б студенти і працівники хотіли бачити на посаді керівника навчального закладу.

Творче зростання

У минулому, 2004 році, дисертації на вчене звання кандидата наук захистили: В.М.Вовк, старший викладач кафедри обліку і аудиту, О.П.Дмитрів, асистент кафедри геодезії, Н.В.Збагєрська, асистент кафедри економіки підприємства, Т.М.Івашинюта, асистент кафедри агрохімії, ґрунтознавства та землеробства, А.Д.Калько, аспірант кафедри розробки родовищ корисних копалин, В.В.Караван, асистент кафедри інженерних конструкцій, Т.А.Кобєрська, старший викладач кафедри філософії, В.І.Корбутяк, старший викладач кафедри регіонального управління; Б.О.Король, асистент кафедри трудових ресурсів і підприємництва; О.В.Кухар, асистент кафедри економічної теорії; Н.О.Мазур, асистент кафедри трудових ресурсів; Г.Ю.Мішук, старший викладач кафедри трудових ресурсів; О.О.Олійник, асистент кафедри агрохімії, ґрунтознавства і землеробства; А.В.Подворний, асистент кафедри опору матеріалів і будівельної механіки; Н.М.Позняковська, старший викладач кафедри обліку і аудиту; О.П.Рижий, асистент кафедри автомобілів і автомобільного господарства. Кандидат наук з'явився і на кафедрі фізвиховання. Це - Н.О.Шельчук, старший викладач кафедри.

Треба зауважити, що троє науковців захистили кандидатські дисертації під керівництвом професора кафедри трудових ресурсів В.Я.Гуменюка, двоє - під керівництвом завідувача кафедри агрохімії, ґрунтознавства та землеробства С.І.Веремеєнка.

Докторську дисертацію минулого року захистила О.П.Наконечна - завідувачка кафедри філософії.

Наталія ПАРХОМЧУК

Вчитися будемо по-новому

В інтерв'ю, яке новий міністр освіти і науки Станіслав Ніколаєнко дав львівській газеті „Експрес”, він зазначив, що завдання уряду - зробити вищу освіту доступнішою.

На думку міністра, потрібно збільшити державне замовлення і кількість студентів, які навчаються за рахунок держави. Сьогодні у витратах на вищу освіту плата батьків складає 55-60 відсотків, і лише 37 відсотків студентів навчаються за рахунок держави. Тому необхідно зробити так, щоб у найближчі рік-два вже дві третини студентів навчалися за рахунок держави. Платне навчання повинне займати четверте місце в ієрархії оплати за вищу освіту. Спершу має бути бюджетне фінансування, потім - кошти підприємств, організацій, різні гранти, далі - доходи від науково-дослідницької діяльності і лише на четвертому місці - плата батьків за навчання дітей.

Міністр зауважив, що висунув пропозицію уряду, щоб уже цього року від 30-37 відсотків, державного замовлення перейти до 50 відсотків, аби бодай половина

студентів вчилася за рахунок держави.

Важливо також подолати духовно-моральну кризу в освіті, - підкреслив Станіслав Ніколаєнко. - Виховання, духовність, висока

мораль повинні верховенувати в освітньо-науковому процесі.

З наступного року планується широко запровадити незалежне тестове оцінювання випускників шкіл. Ці тести у майбутньому зараховуватимуться як вступні іспити у вищі навчальні заклади. Згодом, при запровадженні вищими навчальними закладами модульної системи перевірки знань студентів, можуть бути ліквідовані сесії. Є й позитивний досвід щодо цього - наприклад, Києво-Могилянської академії та Національного університету ім. І.Франка у Львові.

Відповідаючи на запитання про підвищення студентської стипендії, Станіслав Ніколаєнко зазначив, що стипендія буде збільшена, як тільки зросте мінімальна зарплата. Адаже згідно з чинним законодавством стипендія вираховується від рівня мінімальної зарплати.

Важко точно сказати, коли це станеться, все залежить від економічної стабільності та наповнення бюджету. Але цілком можливо, що вже в другій половині цього року.

Анна ЄЗЕРСЬКА

Герой переправи

Іван Дмитрович Зайцев, ще коли він був студентом Київського гідромеліоративного інституту, часто приходив на Володимирську гірку. Звідси відкривався чудовий краєвид – повноводний Дніпро, ажурні мости, що з'єднували його береги, зелені луки й ліси. Це було перед війною і Іван Дмитрович й гадки не мав, що в грізні роки війни від мостів лишатся тільки кам'яні бики і те, що він буде тут воювати.

Іван Зайцев закінчив наш інститут у 1936 році, а в воєнні роки пройшов важкий і славний шлях від західних кордонів до Сталінграду, і від Сталінграду через Дон і Північний Донець, через Дніпро і Західний Буг, через Віслу і Одер, Шпрее і Ельбу до Берліна і Праги.

В 1943 році йому, начальнику штабу інженерних військ 3-ої гвардійської танкової армії, довелося керувати будівництвом переправи через Дніпро під шаленим вогнем фашистів. Ворог скаженів, підтягував резерви, намагаючись скинути радянських воїнів із захоплених на правому березі плацдармів. Продовжити успіх біля Букирина нашим військам не вдалося і тоді було прийнято рішення перекинути 3-тю гвардійську танкову армію на Лютізький плацдарм, щоб звідси розпочати вирішальний наступ на Київ. Завдання було складним. Треба було переправити на лівий берег, потай від ворога, танки, здійснити кількасоткілометровий марш, форсувати Десну і Дніпро. Танків було багато. Вночі стало зрозумілим, що всі машини не встигнуть переправитись на лівий берег до того, як розвидниться.

– „Ви розумієте, – говорив Зайцев командуючий армією генерал П.С.Рибалко, – від інженерних військ залежить успіх усієї операції. Я знаю, завдання важке, але Київ, кияни чекають на нас. Ми повинні

перешкодити ворогові спалити місто і знищити мешканців”.

Вихід із скрутного становища знайшов підполковник Іван Зайцев, який в той час був начальником інженерних військ танкової армії. Він наказав: розвести один понтонний міст і з нього зробити мости для переправи танків.

Тільки-но почало розвиднюватися, як останній танк зійшов з плоту і наздогнав колону.

Марш-кидок був цілковитою несподіванкою для гітлерівців. Гвардійці Рибалка разом з іншими з'єднаннями й частинами 1-го Українського фронту 6 листопада 1943 року визволили столицю Київ і рушили далі на Захід.

Позаду були Північний Донець, Десна, Дніпро, а попереду – Одер, Шпрее, Ельба. Першим тут завжди з'являвся начальник інженерних військ.

За видатні бойові заслуги форсування Дніпра та інших водних рубежів генерал-лейтенантові Івану Дмитровичу Зайцеву, випускнику нашого навчального закладу, було присвоєно високе звання Героя Радянського Союзу.

Після закінчення Великої Вітчизняної війни Іван Зайцев ретельну військову службу поєднував з інтенсивною письменницькою діяльністю та громадською роботою.

Літературний факультет Київського університету (вечірній) він закінчив без відриву від служби, а творчу діяльність літератора І.Зайцев розпочав ще напередодні Великої Вітчизняної війни.

Писав він під літературним псевдонімом Іван Ричада. Ричада – назва річки, де пройшло дитинство та шкільні роки Івана на приволзьких просторах Саратовської губернії.

Твори І.Зайцева різних жанрів, на історичну і сучасну тематику, але найбільш близькі серцеві письменника образи радянських воїнів. Їм Іван Ричада присвятив п'єси „Біла голубого Дунаю”, „Син генерала”, „Суд матері”, „Коли мертві оживають”, „Зупиніться” та інші.

Це було в Білорусі у тяжкий воєнний час

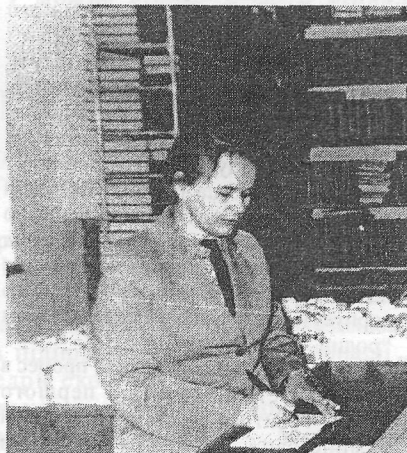
З метою зміцнення зв'язку вищої школи з життям, уряд України прийняв рішення про переведення Київського інституту інженерів водного господарства до Рівного. Отож, у червні 1959 інститут перебазувався в наш поліський край. З перших днів постало кадрове питання, в новий колектив працівників навчального закладу влилися мешканці Рівного.

Однією з них була бібліотекар Ядвіга Іванівна Плюсніна. У Рівному вона залишилася після війни. Народилася Ядвіга Іванівна в Білорусі. Там же пішла в партизанський загін, що воював з фашистами, які окупували Білорусь буквально з перших днів війни.

У партизанському загоні імені Пархоменка вона воювала разом з чоловіком, а коли він загинув, продовжувала боротися з неадекватними ворогами у Першій партизанській дивізії імені Ковпака, де була медсестрою. Ядвіга Іванівна пройшла фронтовими дорогами з цією дивізією Білоруссю, Україною, Східною Пруссією.

Після війни колишня партизанка залишилася в Рівному, вона хотіла

вчитися, стати кваліфікованим спеціалістом. І мрія її здійснилася: закінчивши школу робітничої молоді, вона вступила до Дубенського бібліотечного

технікуму, згодом, отримавши диплом Київського державного інституту культури, стала бібліотекарем вищої кваліфікації.

Увесь час вона поєднувала навчання з працею, виховуючи двох

синів.

Напевно, далеко не всі навіть її колеги знають, що ця скромна жінка нагороджена кількома медалями й орденами, зокрема „Отечественной войны II степени”, „За мужество”, нагрудним знаком „Партизан України 1941-1945”.

Незважаючи на вік, Ядвіга Іванівна продовжує працювати у бібліотеці університету бібліотекарем першої категорії. Своєю працею вона допомагає нашим студентам знайти потрібну інформацію, оволодівати знаннями, необхідними молодому спеціалісту, залишаючись такою ж інтелігентною, привітною і доброзичливою.

Хочеться закінчити свою розповідь рядками нашого університетського поета Богдана Білецького:

«Якби не Перемога в сорок п'ятім,
Над сильним і жорстким супостатом,
То знов безвусі юнаки
Пішли б на фронт».

Але Перемога в сорок п'ятому сталася! І свій внесок у це зробила й Ядвіга Іванівна Плюсніна.

Валентина МАЛАХОВА,
завідувачка музеєм

ВІДПОВІДІ БЕЗ ВІДПОВІДЕЙ

відкритий лист до ректора С.В.Кравця

Не хотілося б, що б хтось вбачав у нижчезказаному який-небудь політичний підтекст. Це виключено, бо я не люблю політику, ніколи нею не займався і ніколи не перебував у жодній політичній партії. Однак є речі, яких терпіти і про які мовчати не можна. Стосується це зокрема і останнього засідання Вченої ради НУВГП від 25.02.05 р., яке, очевидно, ставило за мету "засвідчити підтримку" окремими структурними підрозділами відповіді адміністрації на постанову страйкового комітету університету від 8 лютого.

Цілком природно, що саму постанову трактують по-різному: одні стверджують, що вона абсолютно об'єктивна, інші ж – навпаки. Дискусію з цього приводу можна вести довго. Але заради справедливості треба згадати народну мудрість: істина завжди лежить десь посередині. Тому, можливо, відповіді адміністрації когось і задовольнили. Мене ж окремі з них не тільки здивували, але й неприємно вразили. І причина тут зовсім не в поведінці адміністрації під час президентських виборів. Вона ж відома не тільки викладачам і студентам нашого університету, а й громадськості міста, бо посада ректора є "публічною". Очевидно пан С.В.Кравець про це вже забув. Зате я пам'ятаю, та ще й нагадаю, що ректор – це лише найманий менеджер, а не власник, і університет – не "вотчина", де можна так сумнівно "преміюватися".

Шкода, що пан С.В.Кравець забув відповісти ще на одне питання: чи здав він в університет стару квартиру після отримання нової? Чому пан ректор не взяв приклад з професора С.В.Ковальова? Відповідь особливо цікава для тих, хто стоїть у різних університетських чергах на отримання житла більше 10-20 років. Вочевидь "ректорська арифметика" побудована так, щоб він і "особливо наближені до корита" якнайшвидше забезпечили квартирами не тільки себе, але й усіх своїх синів і дочок. Дозвольте лише запитати: а за чий рахунок, пане ректоре? Гадаю, що відповідь на "подібну арифметику" терміново повинен знайти профком та колектив університету.

Дуже прикро, що адміністрація не виконує свого прямого призначення – забезпечення нормальних умов проведення навчального процесу. Не знаю, як можна пояснити той факт, що двері та решітка в комп'ютерний клас виготовляються протягом 8-ми місяців, а придбання розеток та сигналізації взагалі відкладається на невизначений термін.

Чи може пан Кравець пояснити, чому всього блокується 90 гривень на заправку офіс-центру?

Хотілося б запитати у пана ректора: скільки років необхідно чекати ремонту "захаращеного" приміщення, аби розмістити там хоч одну так необхідну для кафедри навчальну лабораторію?

Наведені приклади стосуються не тільки однієї кафедри. Чи відомий пану Кравцю стан навчально-лабораторної бази кафедр, зокрема, випускових?

Відповіді на всі ці питання прості: грошей нема, бо вони "загрузли" на нескінчених об'єктах незавершеного будівництва. Складається враження, що переважна більшість господарчих підрозділів університету працюють не на навчальний процес, а обслуговують саму адміністрацію. Тому даю пораду тим, хто хоче щось зробити чи придбати для своєї кафедри: шукайте спонсорів або витрачайте свою власну заробітну платню, закачайте рукави, беріть у руки молотки, пили, рубанки і вперед – до праці.

Цікаво почути від пана ректора: чому не знайшлося 500 гривень для виготовлення пам'ятного знаку визнаному професору, засновнику кафедри МБГ чи 300 гривень для преміювання студентів-переможців різних конкурсів з нагоди 10-ти річчя заснування кафедри; чому адміністрація на чолі з ректором не порухнула за потрібне хоча б привітати колектив кафедри і, перш за все, студентів із цією річницею. Але хіба таке ставлення ректора і адміністрації університету до співробітників структурних підрозділів та до самих студентів є поодиноким?

Пан С.В.Кравець любить списувати все на брак коштів. Чому ж не існує такого дефіциту для "загадкових" премій ректора, розмір яких наближається до річної зарплати трьох доцентів? Залишається запитати, чи далеко відстали з аналогічними преміями проректори та інші "наближені"? Чи не є основною причиною таких премій економія фонду заробітної плати? Якщо так, то стають зрозумілими дії адміністрації університету на чолі з ректором. Чи не за рахунок штучного зменшення навантаження кафедрам (унаслідок формування нерівних груп), недорахування 5% навчального навантаження випусковим кафедрам і на цей підставі скорочення штату викладачів, недоплати викладачам за роботу у вихідні дні та завдяки іншим "викрутасам" отримана "значна" економія фонду заробітної плати? Цікаво, якою була б економія, якби ректор і проректори перестали нещадно експлуатувати університетський фонд погодинної оплати праці; якби не зріс адміністративний апарат головного корпусу (і чи не завдяки представникам "родин")?

Прикро, що сам навчальний процес в університеті відходить з першого плану, губиться за діями ректора й адміністрації. Теперішня ситуація з реформуванням навчального процесу в університеті чомусь нагадує мені житлову та продовольчу проблеми в радянські часи. Тоді створення спочатку житлової, а потім продовольчої програм загнало зазначені проблеми в глухий кут. Чи не подібними програмами для нас стало

створення різних управлінь в університеті? Складається враження, що саме вони поставили собі за мету завалити кафедри паперовими справами та створити видимість активної роботи адміністративних структур. Якщо ми дійсно хочемо долучитися до європейської системи освіти, то нам усім треба забути про "довічні" надбавки за звання та ступені, за надумані "віртуальні" досягнення. Єдиним критерієм усіх надбавок повинна стати клопітка, повсякденна робота з конкретними результатами в науковому чи навчально-методичному напрямках. Таку роботу сьогодні демонструє ряд професорів, зокрема В.Ю. Слюсарчук, П.Г.Черняга, М.О.Клименко, Л.Й.Дворкін та інші.

Однак найскладнішим у ситуації, що склалася в університеті, є виховний момент. Пану Кравцю можна прикритися рішеннями будь-яких рад, але як дивитися в очі викладачам, співробітникам та студентам університету? Як бути з власною совістю й гідністю, пане ректоре? Адже кожному наглядно демонструвалося: можна говорити одне, а тихенько робити зовсім інше; можна всіляко "викручуватися" і не нести ніякої відповідальності за свої вчинки.

І все ж хочеться надіятися, що в нашому університеті відбудуться справжні, демократичні вибори ректора на конкурсних засадах, бо попередні, на жаль, такими не були. Хочеться сподіватися, що знайдеться такий ректор, який не стане руйнувати свій авторитет сумнівними діями, в тому числі і в квартирних питаннях; закрие фонд погодинної оплати праці для всіх штатних працівників університету без виключення; наглухо закрие двері університету і свого кабінету перед "крутими", "благними" та чиновниками різних рівнів і рангів з приводу навчання їхніх "чад"; покаже на двері політичним організаціям і перетворить університет дійсно в "храм науки"; відкрие навстіж двері свого кабінету викладачам, навчально-допоміжному персоналу та студентам університету; не забуде, що він такий же викладач, як і всі ми, якому тимчасово довірили очолювати цей великий колектив.

Шановні колеги, шановні студенти, якщо кожен із нас не стане мовчати, зустрічаючись з несправедливістю, нахабством і блязнірством, ми дуже швидко створимо максимальну відкритість, прозорість в діях кожної зі структур університету. Тоді всі вищезазначені неподобства стануть просто неможливими.

Василь РОМАШКО,
завідувач кафедри міського
будівництва і господарства,
канд.тех.наук, доцент

Студентський симпозиум

Студентський симпозиум під промовистою назвою „Майбутнє – сьогодні” відбувся з ініціативи кафедри іноземних мов. Учасники симпозиуму виступили з доповідями про сучасні комп'ютерні технології та обговорили актуальні питання з цієї тематики (до речі, англійською мовою).

Варто зауважити, що, з одного боку, студенти продемонстрували володіння фаховою лексикою на належному рівні та неабиякий інтерес до досягнень у галузі комп'ютерної науки. З іншого боку, помітна глибока обізнаність студентів зі статтями в сучасних англомовних періодичних виданнях, а також в Інтернеті.

Отож, наші студенти вміють

працювати з відповідною літературою, реферувати та

анотувати її, готувати виступи, брати участь в обговоренні таких тем, як штучний інтелект, віртуальна реальність, нові

комп'ютерні технології, сучасні мови програмування, нові комп'ютерні професії тощо.

Приємно відмітити, що серед учасників цього цікавого зібрання особливо відзначилися як своєю інформованістю, так і високим рівнем володіння фаховою англійською мовою такі студенти, як третьокурсники Сергій Халімовський та Олександр Хабаров, п'ятикурсник Євген Федін, першокурсник Олег Кованько (всі – з ФПМ), першокурсниця Мирослава Дубінецька (ФЕП) та Юлія Комогорцева (ФМ).

Лариса ВОЛОВИК,
старший викладач кафедри іноземних мов

Мистецтво збагачує людину

Мистецтво збагачує духовне життя кожної людини. Адже якщо малювати картини, писати вірші, бути скульптором може не кожен, то зрозуміти твори прекрасного можуть всі. Саме з метою допомогти молодим людям зустрітися з прекрасним – на кафедрі українознавства була організована фотовиставка робіт студентів на тему „Духовна спадщина України”. Її авторами були переважно першокурсники ФМ, а також ФБА і ФВГ.

Відкриваючи виставку, старший викладач В.О.Мельникова розповіла про значення культових релігійних споруд у житті людини. Вона познайомила студентів з історією виникнення храмів на Україні, їх архітектурою у різні періоди, зокрема історією виникнення відомих усьому православному світу святинь – Києво-Печерської лаври, собору Святої Софії, Михайлівського монастиря, Андріївської церкви у Києві.

Про перших християн, вірування наших пращурів, таїнства літургії

відвідувачі фотовиставки дізналися від старшого викладача кафедри В.О.Поровчука.

На фотовиставці експонувалося більш як тридцять студентських

робіт. Різні за композицією, побудовою сюжету, майстерністю, вони приваблювали ширістю і безпосередністю, цікавими художніми образами. До таких можна віднести фото Миколи Калюжного і Ольги Левценюк. А фотороботи студентки Раїси

Мулякко, на яких зображені львівські храми, вражають використаними в світлинах прийомами фотоаплікації. Заслужують на увагу чорно-білі фотографії В.Вашука, правильно підібраний ракурс додає цим знімкам величності, почуття спокою і вічності.

Багатьом відвідувачам сподобалася колективна фоторобота студентів групи ПТМ-11 «Історично-архітектурні пам'ятки м. Рівне», світлини „Львівський оперний театр” (Є.Чемерисюк), „Київський університет” (В.О.Мельникова).

Безперечно, захід вийшов цікавим, за що дякуємо його організаторам. Хотілося б лише, щоб у наступних фотовиставках брало участь більше аматорів, яких у нашому університеті вистачає.

Юлія ОГОРОДНІК,
студентка ФВГ

Фото Віктора АБРАМОВА

Золота еліта факультету економіки

Вшосте факультет економіки і підприємництва підбив підсумки рейтингу популярності у рамках акції „Людина року – 2004”.

У номінації „Студент року” перемогу здобули четвертокурсник Іван Січкач (ОіА) та магістр Мирослава Кедись (ЕП).

„Викладачем року” за результатами опитування студентів спеціальності „економіка підприємства” стала Н.Б.Кушнір, завідувач кафедри економіки підприємства, а у студентів спеціальності „облік і аудит” кращою є старший викладач кафедри обліку і аудиту Т.Б.Тимейчук.

Кращі куратори року – І.А.Лагода, ст. викладач кафедри обліку і аудиту та І.Р.Петрук, ст. викладач кафедри економіки підприємства.

Найкращими захисниками спортивної честі факультету стали О.Буркалець, М.Войтович, В.Гузь, О.Гульчук, В.Довганич, О.Карпінчук, Н.Костенко, О.Погорельцев, А.Сачук, Р.Титов та асистент кафедри економіки підприємства В.Д.Шебуня.

Кращими молодими науковцями визнані В.М.Вовк, доцент кафедри облік і аудит, Н.В.Збагерська, асистент кафедри економіки підприємства, О.В.Кухар, ст.викладач кафедри економічної теорії.

У номінації „Науковець року” кращою є Н.М.Позняковська, доцент кафедри обліку і аудиту.

У номінації „Кращий навчальний посібник року” перемогли Г.Е.Гронтовська, завідувач кафедри економічної теорії, та А.Ф.Косік, доцент цієї кафедри.

„Митцем року” проголошена О.Сивець, четвертокурсниця спеціальності облік і аудит.

Ст. викладач кафедри обліку і аудиту С.В.Шорнікова та В.Р.Красовський, асистент кафедри економіки підприємства, третьокурсник О.Любко (голова студентської ради гуртожитку №2) перемогли у номінації „Громадські активісти року”.

Кращою кафедрою факультету визнана кафедра обліку і аудиту (завідувач – І.Д.Лазаршина).

Яна НОСАЛЬЧУК

„Волинь- мій біль, моя надія”

У рівненському видавництві „Азалія” побачила світ книга Йосипа Пацули „Волинь- мій біль, моя надія”. Презентація видання відбулася на сороковини світлої пам’яті Йосипа Михайловича. Ця подія, яка відбулася у приміщенні товариства „Просвіта”, зібрала багатьох з тих, хто знав цю непересічну людину, працював з ним пліч-о-пліч на освітянській ниві, займався громадською роботою.

З 1980 по 1999 роки доля пов’язала Йосипа Михайловича з нашим навчальним закладом, де він 13 років очолював кафедру іноземних мов. Як згадують колеги, за роки його керівництва значно зріс науковий потенціал кафедри, кілька викладачів успішно захистили дисертації, отримали звання доцента, з’явилися нові напрямки роботи, розширилися міжнародні зв’язки.

Цей мудрий чоловік любив тих, з ким працював, і тих, кого навчав, і треба сказати, вони відповідали

йому взаємністю.

А ще Йосип Михайлович добре відомий громадськості як історик і громадський діяч, котрий працював над дослідженням історії Волині, опублікував чимало цікавих праць, у тому числі й у „Трибуні студента”, прагнучи залучити до вивчення історії краю наших студентів.

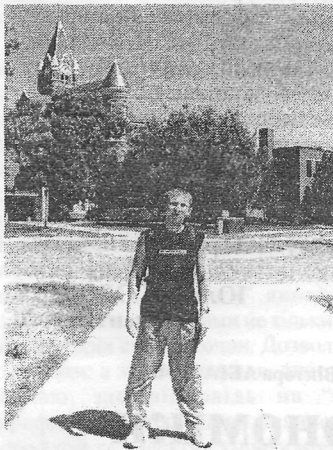
Найбільш визначальні з наукових доробків склали його останню книгу сторінок нашої історії - „Волинь – мій біль, моя надія”, яку упорядник та редактор видання Євген Шморгун назвав своєрідним пам’ятником науковцю.

Книгу видано коштом Рівненської обласної організації Української Народної Партії за сприяння народного депутата України Василя Червонія. Рік тому коштом УНП за сприяння депутата побачила світ книга доцента кафедри землеустрою, геодезії та геоінформатики С.М.Остапчука «Рисвянка і рисвянци», присвячена рідному селу та односельчанам.

Людмила СТУПЧУК

У Залі слави

Як вже повідомляла наша газета, третьокурсник факультету менеджменту Денис Рокочинський, виборовши грант Держдепартаменту США, навчається в Університеті дружби в м. Вічета штату Канзас.

В американському університеті рівнянин навчається не просто успішно, він отримує найвищі бали з усіх предметів (навіть з курсу гри на гітарі, якою почав займатися вже на американському континенті). Отож, керівництво американського університету вважало за потрібне повідомити про успіхи українського студента його батьків. Окрім того, в повідомленні йшлося, що за високі показники у навчанні Денис нагороджений Почесною грамотою Президента університету, а його фото занесене до Зали слави навчального закладу.

Після повернення з США Денис розпочне навчання на четвертому курсі, адже щоб вчитися рік в американському університеті, він брав академвідпустку у нашому.

Людмила БОРИСЕНКО

Майбутні менеджери визначили найкращих

По-новому, з урахуванням принципів Болонського освітнього процесу відбулася в університеті ІУ регіональна олімпіада з менеджменту. Вперше вона проходила за освітньо-кваліфікаційними рівнями бакалавр і магістр, як це і ведеться в країнах, де освіта відповідає вимогам Болонської угоди.

Участь в олімпіаді взяли представники вісьми вищих навчальних закладів – окрім нашого університету, це Луцький державний технічний університет, Національний університет ім. І.Франка (м. Львів), Міжнародний економіко-гуманітарний інститут ім. С.Дем’янчука, Рівненський державний гуманітарний університет, Хмельницький національний університет, Хмельницький інститут економіки і підприємництва, Волинський інститут економіки і менеджменту. Свої теоретичні і практичні знання з менеджменту демонстрували 11 магістрів та 29 бакалаврів.

Отож, переможцями за освітньо-

кваліфікаційним рівнем „Магістр” стали: В.Ткачук (Луцький технічний університет), Д.Волковський (Національний університет ім. І.Франка), І.Дутко (Луцький державний технічний університет), Ю.Комащук (Міжнародний економіко-гуманітарний інститут ім. С.Дем’янчука).

За освітньо-кваліфікаційним рівнем „Бакалавр” перемогли:

Л.Величко (НУВГП), Л.Могилат (НУВГП), А.Островська (Хмельницький інститут економіки і підприємництва).

Оргкомітет олімпіади висловлює подяку навчальним закладам і викладачам, які підготували таких талановитих і цікавих студентів і вітає переможців.

До наступної олімпіади, майбутні менеджери, з нетерпінням чекатимемо в стінах нашого університету! Вагомих здобутків вам на виробничій і науковій ниві!

Леонід КОЖУШКО,
завідувач кафедри менеджменту,
голова оргкомітету

Світлана Мейта: „Як добре жити! Боже мій, як добре...”

Нещодавно побачили світ дві збірки віршів аспірантки кафедри філософії нашого університету Світлани Мейти. – „Горина” та „Любов у прихистку сльози”.

Світлана – член Національної спілки письменників України. І в поезію вона прийшла вже зрілим автором, з власним поетичним почерком і світобаченням.

Вона має свій оригінальний поетичний голос, притаманну лише їй інтонацію, - зазначив у передмові до збірки Михайло Малюк. - Вона щиро переймається болями і тривогами сучасної України. Та в її поезії ви не знайдете злості, розпачу, крику. Навпаки. Слово її випромінює світло любові і воскрешає надію.

Колись, кажуть, американський парламент довго дебатував, який твір можна вважати художнім. Зрештою було прийнято постанову, що це твір, який, окрім автора, прочитала ще бодай одна людина. У поезії Світлани Мейти – давно не один читач.

Присяднайтеся до них і ви.

Ані для меду поцілунків,
Ні для полину дорікань,
Візьми мої маленькі руки
І більше вже не відпускай.

Я знаю, ти шануєш волю,
Відкрите серце, чесний труд,
А я для тебе - згусток болю,
Без котрого нема спокут.

Не проміння мене на відчай
І не забудь заради втіх,
Адже не всякий біль калічить,
Як і не всяка радість - гріх.

Пишу хоч тобі, та іншому
Пишу від журби віршами.
Якими ми стали грішними!
Таких ще не бачив світ...
Колись обіцяли порівну
Ділити і щастя й горе ми –
Тепер - в протилежні сторони
При зустрічі на обід.

І кожен правий по-своєму,
І рани сердечні гоїмо
Страшною німою зброєю.
(А дітям - рости й рости!)
І важко збagnути закиди,
І хочеться впасти й плакати,
А треба шукати злагоди,
І перша кажу: «Прости».

МАРИНАРКА

Світлій пам'яті
Мейти Пилина Марковича
присвячую

А у цій маринарочці, діду, я Вас
бачила двічі,
Бо незручно корову у ній Вам було
напувати,
Чи рубати колоду, чи воду носити до
сіней,
Ані невід плести, ані ладити човен
сусідський,
ані саджанцям зимньої груші тепло
віддавати,
Ані гичку сікти на зелені прив'ялені
бинди,
Ані товч колотити в цеберку, ні літ
із чола витирати...

А у цій маринарочці, діду, я Вас
бачила вперше
Ви б сказали «в маю», тобто травень
тоді майорів пелюстками тюльпанів,
Я ж у вельоні й шлюбній сукенці
тремтіла, як гілка,
Древа нашого роду - гнучка і
огорнута білим –
Чи туманом, чи цвітом - уже й
пригадати несила.

І несила забути, коли я Вас бачила
вдруге
Серед квітів і друзів, яким ви не
мовили й слова,
В маринарці, прикритій по лікті
тонюсінським тюлем.

Але Вас пам'ятатимуть люди у одязі
буднів,
Із очима, які випромінюють
сонячний ранок.

І мене в сім'ї великій

Слово Шевченкове – завжди сучасне. І завжди знаходить шлях до людських сердець, рано чи пізно. Одні знають і шанують його з дитинства, інші по-справжньому починають розуміти вже в зрілому віці, маючи певний життєвий досвід. Для людей, волею обставин змушених жити далеко від рідного краю, поезія Кобзаря є важливою життєвою потребою, де можна знайти слово, що підходить до будь-якої ситуації. Шевченкове слово – не хрестоматійне, а рідне, своє, висловлює ті самі думки, які переживаєш.

В університеті щороку відбуваються Шевченківські вечори, на яких читають вірші поета, ставлять інсценівки, розповідають про життєвий і творчий шлях великого українця. Знамено, що ці заходи пов'язані не тільки з ювілеями поета.

Один з таких вечорів у нинішні шевченківські дні відбувся в актовій залі університету. Цього разу у програмі свята брали участь художні колективи - гурт „Барви”, народні фольклорні ансамблі „Ягілка” та „Калина”, народна чоловіча капела „Гамалія”. Твори Т.Шевченка прочитали заслужений артист України Олексій Заворотній та студенти РДГУ Оксана Коць і Олекса Заворотній.

В'ячеслав КАМІНСЬКИЙ,
директор центру естетичного виховання молоді

У світі найкращого кіно

Ретроспективу найкращих зразків світового та українського кінематографа пропонують шанувальникам кіно активісти Фондації регіональних ініціатив у Студентському центрі, що знаходиться за адресою Соборна, 14, у Рівному. Відтепер кожного понеділка, середи, п'ятниці та неділі відвідувачам пропонуватимуть з допомогою цифрового проектора переглянути відомі старі та сучасні фільми.

З української класики найбільш часом демонструватимуться стрічки «Пропала грамота», фільми режисерів Олесь Янчука „Нескорений”, „Голод-33” та інші.

Фестиваль у Рівному

Традиційний фестиваль органної музики „Світ дивовижного органа” відкрився в органному залі концертом постійного гостя - київського музиканта Володимира Кошуби, в супроводі камерного оркестру Національного педагогічного університету ім. Драгоманова. Учасниками вже третього фестивалю стали Алан Сагон (Англія), Катерина Огаркова, Марія Кирилова (Рівне), тріо „Контрасти”, камерний оркестр Рівненської філармонії, інші лауреати всеукраїнських та міжнародних конкурсів.

Важка атлетика

Змагання з важкої атлетики на першість України серед юніорів (до 21 року) відбулися в Краматорську. Сімнадцятирічна студентка першого курсу факультету менеджменту Національного університету водного господарства, майстер спорту Наталія Драбчук виборола перше місце і золоту медаль у категорії до 48 кілограм з результатом у сумі двоборства 130 кілограм. Наталя посіла також перші місця і в окремих вправах – ривку та поштовху, тим самим принесла додаткові очки команді.

Непогано виступили й її подруги по збірній Рівненської області – Юлія Вовчаниця та Тетяна Радчук. Так, Юлія Вовчаниця з Кузнецовська посіла друге місце у ваговій категорії до 53 кілограм з результатом майстра спорту (140 кілограм). Слухачка підготовчого відділення нашого університету Тетяна Радчук у категорії до 58 кілограм показала четвертий результат. Тетяна підняла штангу у сумі двоборства 145 кілограм, лише п'ять кілограмів не вистачило їй, щоб скласти норматив майстра спорту.

У цілому збірна команда Рівненщини посіла друге місце, пропустивши вперед збірну Харківської області, на третю сходинку піднялася команда Донецької області.

Евгеній КОМАРЕВИЧ,
старший викладач кафедри
фізвиховання, тренер

Волейбол

На базі спорткомплексу університету відбулася обласна Універсіада з волейболу серед дівчат. У першості взяли участь команди чотирьох вищих навчальних закладів – НУВГП, Європейського університету, РДГУ та РЕГІ.

Наші дівчата зазнали поразки від команди РЕГІ. Як відомо, ця команда сформована з гравців команди „Регіна”, що виступає у вищій лізі Українського волейболу. Дві інших гри збірної НУВГП виграла з рахунком 2:0. Ігри проходили по коловій системі, за їх підсумками команди посіли наступні місця: I місце – РЕГІ, II – НУВГП, III – РДГУ, IV – Європейський університет.

До складу нашої команди входили студентки ФЕП Наталія Золоташко та Оксана Вакула; Анна Антонюк та Тетяна Границька з ФБА, Юлія Миронюк, Анна Давидюк та Сніжана Деменчук з ФЕІП.

Готував команду викладач кафедри фізичного виховання Ф.Кособуцький.

Шахи

Закінчилася VI універсіада з шахів серед факультетів. Переможцем став ФПМ, друге місце посіли шахісти ФЕІП, третє – ФВГ. Далі місця розподілилися так – ФБА, МЕФ, ФГТБ, ФМ, ФЕП, ФЗГ.

Особиста першість.

Перша дошка – Д.Кректун (ФПМ), Р.Боришкевич (ФЕІП), Р.Тимошук (ФБА).

Друга дошка – В.Дедух (МЕФ), І.Кононець (ФПМ), О.Осипчук (ФЕІП).

Третя дошка – В.Гонта (ФВГ), О.Ткачук (ФБА), А.Клочанова (ФПМ).

Анатолій ОНУЦЬКИЙ,
голова спортивного клубу
„Водник”

Настільний теніс

У гуртожитку №3 (завідувач – С.І.Черній) відбулися змагання з настільного тенісу на першість гуртожитку. Переможці визначені в особистій і командній першості. В особистому заліку найсильнішими виявилися А.Антонюк (ФЕП), В.Денисюк та А.Савчук. У командному – команда в складі: О.Бахтін, В.Денисюк, II місце – М.Давиденко, А.Антонюк, III – А.Семенюк, В.Турич.

Варто зазначити, що подібний захід відбувся вперше за п'ять останніх років, а організував змагання викладач кафедри фізичного виховання Д.Столяр, відповідальний за спортивну роботу в цьому гуртожитку.

Переможці змагань були нагороджені грамотами спортивного клубу.

Анатолій ОНУЦЬКИЙ,
голова спортивного клубу
„Водник”

У спортивному корпусі університету відбулася XXVII Спартакіада студентів з настільного тенісу.

У ній взяли участь мешканці шести гуртожитків. Перше місце посіла команда гуртожитку №1, друге – гуртожиток №4, третє – гуртожиток №6.

В особистому заліку серед дівчат місця розподілилися так: Марія Вальковець (ФВГ, гуртожиток №1), Дарина Поліщук (ФЕІП, гуртожиток №2), Олена Дідух (ФЕП, гуртожиток №3).

Серед хлопців найвправнішими виявилися Олег Дмитерчук (ФВГ, гуртожиток №5), Роман Паламарчук (ФБА, гуртожиток №6), Сергій Лукашик (ФВГ, гуртожиток №1).

Команди-переможці були нагороджені дипломами спортивного клубу „Водник”.

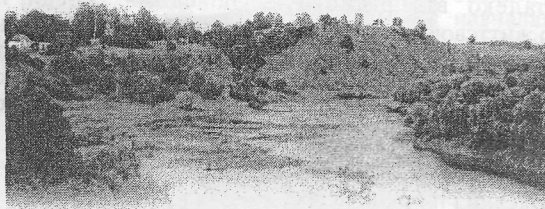
Ірина БУЛАТ,
викладач кафедри фізичного
виховання, тренер

Люди і знай рідний край

Побувати в далеких краях – це прекрасно. Але, на жаль, не завжди можливо. Тому ми з величезним інтересом (а часом і з задрістю) дивимося телевізійні фільми про екзотичні країни і звичаї, слухаємо людей, які там побували.

Та ж щоб побачити щось цікаве, побувати в іншому місті, селі, старовинному замку чи національному заповіднику не так багато треба грошей і часу. Головне – цікавість, прагнення нового, вміння відпочивати активно.

Чи всі з нас побували у найцікавіших місцях Рівненщини – Острозі, Дубному, Корці, відвідали історичні Пересопницю, Дермань,

Берестечко? Походили надзвичайно цікавими літературними стежками краю? А чи бували ви в ландшафтних парках області, Поліському заповіднику, Соколинних горах чи на Білому озері?

Отож-бо! Тому пропоную: замість того, щоб проводити свій вільний час

перед телевізором чи на черговій вечоринці, поїдьте з друзями в якесь цікаве місце. А скільки їх у сусідніх областях, по всій Україні, і кругом щось своє, особливе, яке варто побачити. Зрештою, враження вартують значно більше, ніж якесь матеріальне придбання.

І зробити це не складно. Просто виберіть день, сядьте в автобус чи маршрутку і поїдьте. А для тих, хто любить організований відпочинок, існують всілякі екскурсійні бюро, яких нині так багато. І обов'язково беріть з собою фотоапарат, щоб закарбувати ці прекрасні миті.

Ольга МАРТИНЮК